Analize și opinii

Adrian Onciu: MIZELE TURULUI DOI

Acum 13 minute 17 Vizualizari 4 Timp de citire

Dacă te uiți pe anumite posturi TV și citești ceea ce scriu influensării globaliști, ai putea crede că vine sfârșitul lumii odată cu Georgescu la Cotroceni. O asemenea isterizare a populației este fără precedent.

Care ar fi miza, totuși? De ce se dau de ceasul morții atâtea ”personalități marcante” ale României? Ce anume ar pierde? Cât de abrupt ne-am prăbuși înspre autoritarism de tip Putin dacă Lasconi ar ieși pe locul doi?

În primul rând haideți să demontăm un mare fake. Apartenența noastră la UE și NATO ține în primul rând de voința populației. Călin Georgescu a precizat, destul de clar, că rămânem în cadrul celor două blocuri. Chiar dacă, doar teoretic, s-ar pune problema unui EXIT la inițiativa viitorului președinte, rămân în continuare două mari obstacole: parlamentul și voința poporului (exprimată printr-un referendum).

După alegerile de duminică s-a creat o majoritate pro-europeană confortabilă în noul legislativ. Cu doar 35 la sută din numărul total de senatori și deputați, grupul suveraniștilor (AUR-SOS-POT) va putea cel mult să amendeze verbal derapajele puterii globaliste. Atât teoretic, cât și practic, în următorii patru ani România va continua să mențină relațiile strânse cu UE și NATO. Nu există niciun impediment aici. Nici măcar apariția lui Călin Georgescu la Cotroceni.

Miza se află în altă parte. În primul rând vorbim despre oamenii plantați de regimul Iohannis în diverse puncte-cheie ale instituțiilor de forță: servicii speciale, armată, Justiție. Călin Georgescu ar fi în măsură să-i demită și să numească în locul lor suveraniști dedicați intereselor naționale. Asta ar reprezenta o lovitură pentru așa-zișii parteneri strategici obișnuiți să li se pună totul pe tavă.

În al doilea rând, în calitate de comandant suprem al forțelor armate și președinte al CSAT, Călin Georgescu ar nuanța poziția României cu privire la războiul din Ucraina. Ar încerca să limiteze ajutorul militar acordat regimului Zelensky și s-ar alinia politicilor pacifiste inițiate de Viktor Orban. Mai mult, probabil că ar renegocia contractele semnate de Iohannis cu diverși furnizori de armament din Statele Unite și ar diversifica aprovizionarea prin intermediul producătorilor din Europa.

Șeful statului va avea în vârful pixului, în calitate de președinte al CSAT, posibilitatea de a dirija fonduri de miliarde de dolari către industria de armament din SUA și UE. A făcut-o cu brio Iohannis, primind în schimb

Soros se străduie să împiedice accesul lui Georgescu la Cotroceni. Ar însemna, implicit, mult mai puțini bani virați sub formă de publicitate și granturi, direct din profitul (uriaș, nesimțit și criminal) obținut de industria de armament. În plus, extinderea bazelor NATO din România ar fi, cel mai probabil, tergiversată sub comanda lui Călin Georgescu.

Nu în ultimul rând, următorii patru ani cu un președinte suveranist ar echivala cu decesul partidelor tradiționale, globaliste. În calitate de independent, de politician care ”răspunde” doar în fața poporului, Georgescu ar reuși să scoată în evidență toate matrapazlâcurile guvernării PSD-PNL-USR-UDMR. Și ar crea premise favorabile pentru ca patrioții să câștige alegerile din 2028. Aceste doar 35 de procente de astăzi s-ar transforma într-o majoritate clară în parlament. Iar profitorii actualului regim, deloc puțini, vor înceta să pună economia țării la dispoziția corporațiilor, a războinicilor de la Pentagon și a funcționarilor de la Bruxelles.

De salutat poziția lui Ciolacu de a nu-i îndruma pe pesediști să voteze altfel decât după propria judecată.

Sistemul se clatină. Tremură din toate încheieturile. Așa că nu-i de mirare că apelează la alde Cărtărăscu (binecunoscut și din perioada pandemiei) pentru a-i convinge pe români că albu-i negru și viceversa.

De ce iubim globaliștii, domnule Cărtărăscu?

Autor: **Adrian Onciu**

Despre autor

editor